

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **VALCANO GROUP SE**, IČO 29060559
sídlem Muchova 240/6, 160 00 Praha 6, Dejvice

zastoupená BDO Tax s.r.o., IČO 26420473
sídlem Muchova 240/6, 160 00 Praha 6, Dejvice

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala určení, že postup žalovaného při zahájení daňové kontroly na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 je nezákonným zásahem do jejích práv a žalovanému se zakazuje, aby v porušování práva žalobkyně dále pokračoval. Současně navrhl, aby bylo žalovanému nařízeno neprodleně ukončit nezákonný zásah.

2. Žalobkyně uvedla, že dne 15. 11. 2017 byla protokolem č.j. 8216828/17/2006-60562-108934 nezákonně zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014, když tato byla zahájena na politický nátlak, nikoliv na základě volné úvahy žalovaného. Dne 8. 3. 2017 přijal Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR usnesení č. 579 z 52. schůze k informaci Generálního finančního ředitelství o postoji daňových orgánů k problematice zdanění korunových dluhopisů, ve kterém uvedl, že existují doložitelná podezření, že při emisi dluhopisů v roce 2012 mohlo docházet ke zneužití nebo obcházení zákonů v oblasti daní. Proto požádal Generální finanční ředitelství, aby byly emise korunových dluhopisů vydané v roce 2012 prověřeny. Současně Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR žádal o informace o průběžných kontrolách souvisejících s emisemi korunových dluhopisů a o návrh dalších kroků k eliminaci obcházení zákona formou emise korunových dluhopisů v roce 2012. Z uvedeného tedy vyplývá, že Poslanecká sněmovna ČR úkoluje daňovou správu. Generální ředitel pak neměl možnost žádosti nevyhovět, neboť mu bylo ministrem vnitra M. Ch. vyhrožováno trestním oznámením, pokud kontrolu dluhopisů nezažájí. Formálně sice Generální finanční ředitelství odmítlo takovýto postup, avšak zahájená daňová kontrola svědčí o opaku. Finanční správa opakovaně deklaruje, že emise korunových dluhopisů je v souladu se zákonem a podporují tuto skutečnost také vyjádření ze strany Ministerstva financí. Náměstkyňe ministra financí JUDr. A. S. v rozhovoru pro DVTV uvedla, že finanční správa se dostala pod hrozný politický tlak a jedná se o útok na nezávislost finanční správy. Pod tímto tlakem rozhodl generální ředitel o kontrole 1519 poplatníků, kteří jsou emitenty korunových dluhopisů. Po zveřejnění průběžných výsledků daňových kontrol firem vydávajících korunové dluhopisy výslovně potvrdil zahájení daňových kontrol na politickou objednávku bývalý premiér B. S. na svém twitterovém účtu, když uvedl, že: „Vzpomenete si ještě, jak se A. B. urputně bránil kontrole firemních korunových dluhopisů a jak jsme k tomu museli Ministerstvo financí doslova donutit?“. Za této situace navíc existuje obava, že se daňová správa bude snažit vyhovět politickému zadání, bude vést zjevně otevřené kontroly tak, aby vydání korunových dluhopisů sankcionovala a výsledky mohla poté prezentovat politikům a zmanipulované veřejnosti. Z těchto důvodů považuje žalobkyně daňovou kontrolu za nezákonnou. Žalobkyně současně k judikatuře Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/11, která poukazuje na možnost vést daňovou kontrolu i namátkově, uvádí, že o tento případ se nejedná, neboť daňová kontrola je prováděna na politickou objednávku, nikoliv namátkově, což nelze v demokratickém státě připustit.
3. Žalobkyně dále poukázala na to, že Poslanecká sněmovna předjímá výsledky kontrol zahájených z jejího podnětu, když tvrdí, že při emisi korunových dluhopisů došlo k obcházení zákona. Pokud tedy podlehla finanční správa tlaku co do zahájení daňových kontrol, může tomuto tlaku podlehnout i pokud jde o závěry provedených kontrol.
4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že dne 19. 6. 2015 podala žalobkyně daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Dne 10. 7. 2015 žalovaný předmětnou daň vyměřil v souladu s podaným daňovým tvrzením. Dne 15. 11. 2017 zahájil žalovaný daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 v neomezeném rozsahu. Dne 21. 11.

2017 podala žalobkyně stížnost na nezákonné zahájení daňové kontroly, která nebyla shledána důvodnou.

5. Co se týče žalobních námitek, pak žalovaný spatřuje v podané žalobě jedinou námitku, a to je tvrzení, že daňová kontrola byla zahájena na politický nátlak. Tuto námitku žalovaný odmítá jako nedůvodnou. Daňová kontrola byla zahájena samostatným rozhodnutím žalovaného správního orgánu. Před zahájením daňové kontroly byly hodnoceny údaje z účetních závěrek a podaných daňových přiznání, jakož i další informace z veřejných zdrojů. Vyhodnocením těchto údajů byly získány poznatky vedoucí k tomu, že došlo k zahájení daňové kontroly. Jedná se o klasický mechanismus, na základě kterého má správce daně možnost kdykoliv prověřit okolnosti rozhodné pro stanovení daně, a to i v situaci, kdy nemá žádné konkrétní pochybnosti o její správnosti. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č.j. 1 Afs 107/2014-31 a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, č.j. Pl. ÚS 33/11. Žalovaný jedná v souladu s pravidly podle daňového řádu. Co se týče usnesení Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR č. 579, pak nutno uvést, že k němu se vyjádřilo Generální finanční ředitelství a odmítlo postupovat v souladu s uvedeným usnesením s tím, že orgán Poslanecké sněmovny mu nemůže ukládat úkoly v oblasti výkonu jeho působnosti a závazně po něm požadovat provedení úkolů. Z uvedeného vyplývá, že daňová kontrola nebyla zahájena na politický nátlak a ani pod žádným tlakem nebyla prováděna. Nad rámec uvedeného žalovaný poukázal na to, že výsledkem kontroly může být i snížení daně. Žalovaný také uvedl, že provedení daňové kontroly nemůže být znemožněno jednáním Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR ani jiných čelních představitelů státu. Pokud by skutečně v takovém případě byl shledán postup žalovaného nezákonným, znamenalo by to nedotknutelnost před zákonem, neboť by správní orgán nemohl provádět žádné kroky z důvodu podezření z ovlivňování. Co se týče samotného výsledku daňové kontroly, pak daňová kontrola probíhá standardním způsobem a nelze předjímat její výsledek. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.
6. Žalobkyně v podané replice uvedla, že žalovaný umožnil nahlédnout do spisu vedeného žalovaným, ze kterého není patrné, že by zahájení daňové kontroly předcházela jakákoliv vyhledávací činnost. Naopak žalovaný v reakci na podanou stížnost proti zahájení daňové kontroly uvedl, že teprve zahájením daňové kontroly začal správce daně zjišťovat okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Úřední záznam č. 869499/18 je datován až dne 9. 2. 2018, tedy až po zahájení daňové kontroly. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný neprováděl před zahájením daňové kontroly žádnou vyhledávací činnost, proto nelze předpokládat, že by skutečně postupoval na základě vlastního rozhodnutí. Opětovně uvedl, že rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/11 sice připouští možnost provedení namátkové kontroly, avšak pravomoc správce daně není bezbřehá, neboť správce daně musí postupovat v souladu se zásadou proporcionality, tj. aby byl vyloučen svévolný či šikanózní postup. Žalobkyně následně shrnuje a znovu opakuje jednotlivá vyjádření politiků k otázce korunových dluhopisů, jakož i reakci Generálního finančního ředitelství. Žalobkyně znovu shrnuje, že je zjevné, že finanční správa podlehlá politickému tlaku a na politickou objednávku plošně zahájila kontroly korunových

dluhopisů, a to i přesto, že původně „příkaz“ odmítla splnit opírajíce se o zavedenou praxi, vnitřní metodiku, taktické postupy a analýzy. Vzápětí však přesto zahájila plošné daňové kontroly. Takový postup je v rozporu se zásadou správy daní dle § 5 daňového řádu, podle které má správce daně postupovat v souladu s právními předpisy a uplatňovat svou moc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na jeho základě svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Žalovaný svou pravomoc využil na politickou objednávku.

7. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil ve svém vyjádření k žalobě, a žalobkyně k výzvě soudu nevyjádřila výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že i ona s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasila [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně podala dne 19. 6. 2015 přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 (dále jen „daňové přiznání“). V daňovém přiznání žalobkyně neuvedla žádnou svou hlavní činnost. Dne 10. 7. 2015 byl vydán platební výměr č.j. 4992299/15/2002-52524-203885 na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za dané zdaňovací období ve výši 1 437 159 Kč. Dne 15. 11. 2017 byla protokolem č.j. 8216828/17/2006-60562-108934 zahájena daňová kontrola podle § 87 odst. 1 daňového řádu. Předmětem daňové kontroly je daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 a rozsah daňové kontroly byl vymezen na všechny rozhodné skutečnosti pro správné zjištění a stanovení daně. Správce daně rovněž položil jednotlivé otázky týkající se převažující činnosti daňového subjektu v roce 2014, místa výkonu podnikatelské činnosti, vedení účetnictví v roce 2014 a faktického řízení společnosti. Protokol o zahájení daňové kontroly obsahuje také poučení žalobkyně o právech a povinnostech v rámci probíhající daňové kontroly.
9. Proti zahájení daňové kontroly podala žalobkyně dne 21. 11. 2017 stížnost podle § 261 odst. 1 daňového řádu. V podané stížnosti žalobkyně namítala, že je zjevně nezákonná, neboť porušuje zásadu zákonnosti a právo na spravedlivý proces, když daňová kontrola byla zahájena na politickou objednávku se zaměřením na emisi korunových dluhopisů. Nejedná se tedy o svobodné rozhodnutí finanční správy zahájit daňovou kontrolu, nýbrž o tomto fakticky rozhodla Poslanecká sněmovna ČR, respektive dne 8. 3. 2017 Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR usnesením č. 579.
10. Dne 28. 11. 2017 předložila žalobkyně žalovanému vyjádření k protokolu o zahájení daňové kontroly, ve kterém uvedla, že vznikla jako nová společnost v roce 2012 s cílem stát se institucionálním investorem pro středně velké profesionální investory jako partner pro investiční příležitosti. Od 17. 6. 2014 slouží jako holdingová společnost a investor pro skupinu Valcano a její zamýšlenou zahraniční expanzi a současně je od 1. 10. 2014 komplementářem společnosti Valcano k.s. Činnost vykonávala v roce 2014 v sídle společnosti, kde je umístěno také vedení společnosti. Součástí je také souhrn položek za rok 2014 včetně listin a dokladů k tomuto souhrnu. Dne 14. 12. 2017 žalobkyně doložila obratovou předvahu a účetní deník.

11. Dne 5. 1. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o výsledku šetření podané stížnosti, přičemž stížnost byla shledána nedůvodnou. Z odůvodnění vyrozumění vyplývá, že daňová kontrola byla zahájena dne 15. 11. 2017 za účasti osob pověřených zástupcem daňového subjektu. V rámci jednání byl vymezen předmět i rozsah daňové kontroly a správce daně začal zjišťovat okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Správce daně postupuje zákonným způsobem za účelem naplnění cíle dle § 1 odst. 2 daňového řádu. Soustavně také zjišťuje předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní a činí nezbytné úkony.
12. Ve spise jsou dále založeny doklady, které byly správním orgánem vyžádány, a to zejména výpisy z bankovního účtu žalobkyně a smlouva o zřízení bankovního účtu.
13. Městský soud v Praze se v mezích podané žaloby zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu je ke dni rozhodování (§ 87 odst. 1 věta první s.ř.s.), přičemž shledal, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
15. Z citovaného ustanovení vyplývají konkrétní podmínky, které musí být naplněny, má-li soud rozhodnout, že je zásah správního orgánu nezákonný. Jedná se o tyto podmínky: 1) žalobce byl přímo; 2) zkrácen na svých právech; 3) nezákonným; 4) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. zásahem) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím; 5) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Současně má-li soud zakázat správnímu orgánu, aby v porušování práva pokračoval, musí být splněna ještě další podmínka, a to, že takovýto zásah v době rozhodování trvá nebo hrozí jeho opakování. Uvedené podmínky musí být splněny kumulativně (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005).
16. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze zahájení daňové kontroly považovat za zásah správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s.
17. Pojem „zásah“ je dnes již konstantně vykládán judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS), a to tak, že *„jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě*

nerespektování pokynu či příkazu“. Dle ustálené judikatury také zahájení a provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. (k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004-110).

18. Soud proto dospěl k závěru, že zahájení daňové kontroly je v daném případě zásahem správního orgánu, a je tedy možné bránit se proti tomuto zásahu postupem podle § 82 s.ř.s. zásahovou žalobou.
19. Soud se dále zabýval naplněním předpokladu nezákonnosti zásahu správního orgánu, jakožto další podmínky, která musí být naplněna, aby soud mohl shledat žalobu důvodnou.
20. Podle § 85 odst. 1 až 3 daňového řádu předmětem daňové kontroly jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. Daňová kontrola se provádí u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější. Správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit postupem pro její zahájení.
21. Podle § 87 odst. 1 daňového řádu daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Dojde-li v průběhu daňové kontroly ke změně místní příslušnosti, může daňovou kontrolu dokončit správce daně, který ji zahájil.
22. O nezákonném zásahu lze obecně hovořit tehdy, jestliže je zásah v rozporu s hmotným a procesním právem upravujícím činnost správního orgánu, případně je v rozporu se zásadami, které činnost správního orgánu ovládají. Nezákonnost daňové kontroly bývá judikaturou zpravidla shledána v případech, kdy je prováděna bezdůvodně kontrola při shodném předmětu již proběhnuté kontroly, je-li kontrola prováděna v době, kdy již uplynula lhůta k vyměření daně, nebo je prováděna kontrola osoby, která byla členem již neexistující právnické osoby. O nezákonnou daňovou kontrolu se může jednat také v případech, kdy ze strany pracovníka správce daně dochází v průběhu kontroly k nezákonnému postupu. O žádný z uvedených příkladů se v daném případě nejedná, neboť žalobkyně spatřuje nezákonnost daňové kontroly výhradně v tom, že daňová kontrola byla zahájena na politickou objednávku, nikoliv na základě vlastní činnosti správce daně.
23. Z obsahu správního spisu vyplývá, že daňová kontrola byla zahájena dne 15. 11. 2017 protokolem č.j. 8216828/17/2006-60562-108934 o zahájení daňové kontroly podle § 87 odst. 1 daňového řádu. Předmětem daňové kontroly je daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. V protokolu byl stanoven také rozsah daňové kontroly, kterým jsou všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení v předmětu daňové kontroly vymezené daně za vymezené zdaňovací období.

Z protokolu o zahájení daňové kontroly také vyplývá, že bylo určeno místo provedení daňové kontroly, a byl proveden první úkon daňové kontroly – byly položeny otázky daňovému subjektu (žalobkyni) týkající se předmětu daňové kontroly. Provedení daňové kontroly nepředcházely žádný konkrétní podnět nebo úkony správního orgánu.

24. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že daňová kontrola byla zahájena na politickou objednávku. Je nepochybné, že otázka korunových dluhopisů a jejich emise je dlouhodobě podrobena politické diskusi a je zde obecně vyšší tlak na přezkoumání správnosti zjištění a stanovení daně. To ostatně vyplývá také z přijatého usnesení č. 579 Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR, se kterým Poslanecká sněmovna ČR vyslovila souhlas dne 15. 3. 2017. Je ovšem také třeba uvést, že Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR v tomto usnesení vyjádřil toliko podezření o tom, že při emisi korunových dluhopisů v roce 2012 mohlo ze strany některých emitentů a jejich vlastníků docházet ke zneužití a obcházení zákonů v oblasti daní. Nekonstatoval tedy, jak uvádí žalobkyně, že skutečně k porušování právních předpisů docházelo, a to u všech daňových subjektů. Na základě svého podezření požádal Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR Generální finanční ředitelství, aby prověřilo všechny emise korunových dluhopisů a za tímto účelem vydalo metodický či obdobný pokyn. Generální finanční ředitelství na toto usnesení reagovalo dne 14. 3. 2017 dopisem generálního ředitele tak, že zcela odmítlo postupovat na pokyn Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR. Generální finanční ředitelství tedy explicitně odmítlo, aby do jeho činnosti Rozpočtový výbor Poslanecké sněmovny ČR jakýmkoliv způsobem zasahoval, úkoloval jej nebo vymezoval okruh daňových subjektů, na který má být cílena daňová kontrola.
25. Generální finanční ředitelství však s ohledem na svou běžnou činnost posoudilo krok Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR v podobě přijatého usnesení jako podnět ke zvýšeným kontrolám v dané oblasti. Právě podněty ze strany třetích osob bývají často důvodem posléze zahájené daňové kontroly, přičemž posuzovaný případ není v tomto ohledu výjimkou. Odlišnost od běžně podávaných podnětů u daňové správy je však možné spatřovat v tom, že podnět nebyl adresován vůči konkrétnímu daňovému subjektu (žalobkyni), nýbrž v souvislosti s konkrétní problematikou. I přes jeho širší dopad je třeba nahlížet na usnesení Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR stále pouze jako na podnět k zahájení daňových kontrol. A právě na základě takto podaného podnětu daňová správa provedla vlastní šetření, vyhodnotila vlastní analýzy dosud provedených daňových kontrol u subjektů, které jsou emitenty korunových dluhopisů, a zjistila, že podnět je opodstatněný. Proto následně přistoupila k provádění daňových kontrol. Současně s tím Generální finanční ředitelství přijalo Metodické pomůcky pro prověřování správnosti uplatnění daně u výnosu z korunových dluhopisů. Daňové kontroly tedy nebyly zahájeny na politickou objednávku, nýbrž na podkladě podnětu Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR. Tyto závěry koneckonců vyplývají také z dopisu generálního ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2017.
26. Je také třeba zdůraznit, že jednotlivé daňové subjekty, které jsou emitenty korunových dluhopisů, nebyly Rozpočtovému výboru Poslanecké sněmovny ČR v době přijetí usnesení č. 579 vůbec známy. Byla to právě daňová správa, kdo rozhodl o tom, u

kterých konkrétních subjektů bude daňová kontrola zahájena, a jaký bude předmět a rozsah této kontroly. Žalovaný tak učinil na základě tzv. námátkové kontroly, kdy není vyloučeno provedení daňové kontroly ani tehdy, nemá-li správce daně žádné konkrétní pochybnosti o správném vyměření daně (k tomu viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č.j. 1 Afs 107/2014-31). Nelze tedy souhlasit s žalobkyní ani v tom, že by daňová kontrola nebyla zahájena na základě vlastní činnosti daňové správy.

27. Co se týče jednotlivých vyjádření třetích osob v souvislosti s kontrolou korunových dluhopisů, jakož i samotná politická vyjádření, na která žalobkyně v podané žalobě rozsáhle odkazuje, nemohou být hodnoceny jinak, než jako snaha přispět ke všeobecné a veřejné diskusi nad problematikou korunových dluhopisů a s tím související činnosti daňové správy. Konkrétně vyjádření bývalého premiéra B. S. ze dne 15. 9. 2017, ve kterém žalobkyně spatřuje výslovné potvrzení zahájení daňových kontrol na politické zadání, je třeba vnímat toliko jako snahu získat politické body v souvislosti s touto problematikou. Nelze z nich však učinit jakýkoliv závěr o tom, že by snad Generální finanční ředitelství „podlehlo politickému tlaku“, na základě kterého přistoupilo k provádění daňových kontrol se zaměřením na emisi korunových dluhopisů.
28. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že daňová kontrola je zaměřena výhradně na přezkoumání emise korunových dluhopisů. V daném případě byla daňová kontrola zahájena dne 15. 11. 2017, byl vymezen předmět a rozsah kontroly, a to na všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Předmětem kontroly je tedy daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Předmět i rozsah daňové kontroly byly vymezeny všeobecně, nikoliv se zaměřením pouze na emisi korunových dluhopisů. V protokolu o zahájení daňové kontroly jsou rovněž zachyceny otázky, které byly správcem daně žalobkyni při zahájení daňové kontroly položeny. Tyto otázky byly formulovány velice široce a byly zaměřeny na získání všech rozhodných skutečností pro správné zjištění a stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Ani jedna z uvedených otázek se netýkala výhradně korunových dluhopisů. Ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by měla být daňová kontrola zaměřena výlučně na korunové dluhopisy. Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že daňová kontrola byla zahájena za účelem správného zjištění a stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 a není zaměřena výhradně na přezkoumání emise korunových dluhopisů. Lze mít proto také pochybnost o tom, zda skutečně byla daňová kontrola zahájena v souvislosti s problematikou korunových dluhopisů a usnesením Rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny ČR č. 579 ze dne 8. 3. 2017.
29. Co se týče vyjádřených obav žalobkyně ohledně výsledku daňové kontroly, pak ani tyto obavy neshledal soud opodstatněnými. Smyslem daňové kontroly je především prověřit tvrzení daňových subjektů a jiné skutečnosti mající vliv na stanovení daňové povinnosti. Prostřednictvím daňové kontroly je tedy ověřováno, zda daň byla stanovena ve správné výši. Daňová kontrola je ukončena podpisem zprávy o daňové kontrole shrnující výsledky kontrolního zjištění včetně hodnocení důkazů. Na základě

zprávy o kontrole však nejsou daňovému subjektu ukládány povinnosti nebo přiznáváno právo ve smyslu § 32 daňového řádu. Může však být podkladem pro případné vydání rozhodnutí v daňovém řízení [k tomu např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2003, sp. zn. II. ÚS 334/02 (Sb. ÚS, sv. 30, nález č. 63, str. 129)]. Zahájení daňové kontroly tedy nutně neznamená, že při zjišťování a stanovení daně skutečně k jakémukoliv pochybení došlo. Jinými slovy byla-li daň z příjmů za zdaňovací období roku 2014 správně zjištěna a stanovena, pak nemůže být žalobkyně žádným způsobem ze strany daňové správy sankcionována a obavy žalobkyně tudíž nejsou namístě.

30. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně ohledně porušení základních zásad správy daní uvedených v § 5 daňového řádu.
31. Podle § 5 odst. 1 až 3 daňového řádu správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy (dále jen „právní předpis“). Zákonem se pro účely tohoto zákona rozumí též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
32. Žalovaný daňovou kontrolu zahájil v mezích a rozsahu své věcné působnosti svěřené mu zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Pravomoc žalovaného jakožto správce daně k provedení daňové kontroly je dána ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Na základě svěřené pravomoci žalovaný zahájil daňovou kontrolu, jak vyplývá z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 15. 11. 2017. Při zahájení daňové kontroly byl dostatečným způsobem vymezen předmět daňové kontroly a její rozsah, bylo také určeno místo provádění kontroly a byly provedeny prvotní úkony, které jsou nezbytné k tomu, aby byla daňová kontrola řádně zahájena (§ 87 odst. 1 daňového řádu). Žalobkyně byla také řádně poučena o svých právech a povinnostech. V rámci prováděné kontroly si žalovaný od žalobkyně vyžádal předložení účetní sestavy za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, dokladů, evidencí a smluv za dané období, dále smlouvu o nájmu nebytových prostor, účetní deník a hlavní knihu za období 1. 1. 2014 až 31. 12. 2014 a smlouvu o nájmu nebytových prostor (sídlo daňového subjektu). Z úřední činnosti si žalovaný dále vyžádal klientské bankovní výpisy z účtu žalobkyně vedeného u Československé obchodní banky, a.s. za období od 1. 1. 2014 do současnosti, smlouvu o zřízení bankovního účtu, jakož i případné další bankovní výpisy a smlouvy.
33. S ohledem na shora uvedené soud neshledal, že by daňová kontrola byla zahájena v rozporu s ustanovením § 87 odst. 1 či jiným ustanovením daňového řádu nebo jiného právního předpisu, a tím došlo k porušení zásady zákonnosti uvedené v § 5 odst. 1 daňového řádu. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalovaný uplatňoval svou pravomoc mimo meze daňového řádu či v jiném rozsahu, než který připouští daňový řád, čímž by žalovaný mohl porušit zásadu legální licence podle § 5 odst. 2 daňového řádu. Obsah správního spisu také nesvědčí o tom, že by žalovaný v rámci prováděné

kontroly volil takové prostředky, které žalobkyni nadměrně zatěžují, a tím porušil zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti vyjádřenou v § 5 odst. 3 daňového řádu. Koneckonců žalobkyně sice uvádí, že žalovaný porušuje zásady správy daní uvedené v § 5 daňového řádu, který současně cituje, avšak konkrétní jednání, kterým by žalovaný porušoval právě ustanovení § 5 daňového řádu, neuvádí. Soud proto i tuto námitku shledal nedůvodnou.

34. Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobkyni dopustil nezákonného zásahu, žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
35. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
36. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu